

ligt ved Forandringen, og jeg tror, at Gjen- nemførelsen af en saadan Forholdsregel vilde være til uendelig Bequemmelighed for Publicum. Efter min Mening vilde man derved komme til det, som jo egentlig er Principet for al Skattelovgivning, at man tager det, Staten behøver af Yberne, med saa liden Byrde og Besvær for dem som muligt. Der er blevet indvendt Afstilligt imod, at man skulde indføre en almindelig Stempelafgift paa en Masse Papirer. Det skal saaledes være generende, men naar vi komme nærmere ind paa Sagen, trøster jeg mig til at godtgjøre, at den meest generende Maade at tage Stempelafgiften paa er efter den os forelagte Lov, og den mindst generende Maade er efter det Forslag, jeg skal tillade mig at fremkomme med. Et 4 Skillings Stempel kan man anvende til alle mulige Ting uden at genere Folk; naar det bliver saa almindeligt for Folk at gaae med 4 Skillings Mærker i Lommen, som ellers med 4 Skillinger, saa vil Ingen falde paa at unddrage sig for en Stempelafgift, der tillige i mangfoldige Tilfælde overmaade godt kan være ledsaget af den Bestemmelse, at naar Stempellet mangler, er Documentet ugyldigt; thi naar det er saa almindelig bekendt og Afgiften saa lav, saa skal man ikke genere sig for at sige: har Du faaet en Dwittering paa 100 Rd. uden Stempel, saa buer den ikke; det er Noget, Enhver maa sørge for. Desuden have vi andre Steder slaaende Exempler paa, at en saadan 4 Skillings-Afgift, uden at genere Publicum, indbringer Statskassen en overordentlig stor Sum, og det med den Betingelse, som jeg har nævnt, at et saadant Papir, der ikke er stemplet, medfører dets Ugyldighed; forsaavidt man i saa Henseende vil have Exempler at gaae efter, mangle vi ikke saadanne. Om det ogsaa skulde være noget Nyt for os; her i Landet at komme ind paa noget Eignende, synes mig ikke, at dette kunde tale imod en saadan Forholdsregel, naar den ellers i og for sig er god. Saaledes som jeg her har tilladt mig at antyde det, mener jeg, Hovedtrækkene i den nye Stempelovgivning burde være. Det kan ikke falde mig ind, især nu, da Tiden er saa langt fremrykket, at ville opholde det ærede Thing med at gaae videre i Detail og gaae ind paa de forskjellige Betragt-

ninger, som efter min Formening kunde drages ind under denne kostbare Taxt. Ved at læse § 7 mindes vi saaledes meget stærkt om, at man ikke vil behandle dette Stempel, denne Vare, som Regjeringen har at sælge, paa den meest handelsmæssige og simpleste Maade. Der staaer nemlig deri: „Documenter, som skulle forsynes med Stempel, indsendes i Kjøbenhavn til Indenrigsministeriet; udenfor Kjøbenhavn kunne de afgives til vedkommende Øvrighed, som derefter sender samme, ledsagede med de fornødne Dphsninger, til Amtmanden, der enten bestemmer Taxtens Størrelse eller, i Tvivlstilfælde, indhenter Ministeriets Resolution o. s. v.“ Nu spørger jeg enhver Forretningsmand, om han, naar han har Noget at sælge og vil befordre Afsetningen deraf paa den bedst mulige Maade, da ikke gjør det saa let tilgængeligt for Kunderne, som tænkes kan, og hvad vilde være lettere, end at der her var et Udsalgssted for Papir, hvor Enhver kunde gaae hen og faae sit Papir stemplet med det Mærke, som Papiret efter sin Natur udfordrede, og betale derfor, hvad det kostede? Det Samme kunde være Tilfældet med Commissionairerne ude paa Landet, kun med den Forskjel, at dersom de ikke havde det Stempelpapir, som Vedkommende forlangte, skulde de tage deres Papir og indsende det til Stempling og atter udelevere det saa hurtigt, de kunde faae det tilbage. Hvorfor skal Amtmanden og Øvrigheden her sættes i Bevægelse? Jeg forstaaer aldeles ikke denne Fremgangsmaade. Vil man have Commissionairer til at affætte Stempelpapir og derfor betale dem Provision, saa skal man ogsaa lade dem besørge Forretningerne. Jeg vil nu tilstaae, at den hele Maade, hvorpaa man stempler, forekommer mig at være unødvendig vidtløftig; men dette staaer maaskee noget i Forbindelse med den hele vidtløftige Lov. Kommer man til nogle saa Sætser, som koste bethdeligt, og til en Mængde, som ere satte til en lav Priis, saa indretter man sig Stempler derefter, og efter deres Natur paaslaaes disse Papiret. Derved undgaaes al Undersøgelse og Indsenden til Øvrigheder o. s. v. Der er et Punkt, som jeg forøvrigt, uden at gaae videre ind derpaa, vil tillade mig at nævne, og det